

ΑΠΟ ΤΑ "ΣΟΝΝΕΤΑ".

[PRELUDIO]

I

Πάρε τὸ μαγεμένο σου δοξάρι
 Τεχνίτη δυνατὴ τῆς Ἀρμονίας,
 Καὶ κάμε στοὺς καημοὺς μιᾶς νυκτωδίας
 Νὰ κλάψη τ' αὐγουστιάτικο φεγγάρι.

Στὰ σκότη μιᾶς βουβῆς ἀπελπισίας,
 — Δίχως ἐλπίδας ποθητὸ λυχνάρι —
 Χῦσε σὰ φῶς τῆς Ἐμπνευσης τὴ χάρη
 Μὲ τοὺς γλυκοὺς ρυθμοὺς μιᾶς μελωδίας :

Στὸ φεγγαρολουσμένο παραμῦθι
 Νὰ μὲ ποτίση τὸ νερό σου ὃ λήθη,
 Ποῦ μάταια στὸ θόρυβο καλοῦσα,

Στῆς λίμνης νὰ ροδίση τ' ἀκρογιαλί
 Μὲ νούφαρα θλιμένα στὸ κεφάλι,
 — Χλωμὴ Ὀφηλία — ἡ ξεχασμένη Μοῦσα.

II

Μὲ τὴ ψυχὴ ἀπὸ καημοὺς γεμάτη
 Πῆρα μέσα στὰ θάμνη μιᾶς ἐσπέρας,
 Κάποιο λησμονημένο μονοπάτι
 Καὶ μὲ τὰ ξεψυχίσματα τῆς μέρας

Βγῆκα στὸ ρημοκλήσι — σὲ μιᾶς ξέρας
 Τοὺς βράχους ποῦ δὲ γνώρισε διαβάτη,
 Μέσα του ἡ σιωπὴ μιᾶς ἄλλης σφαίρας
 Κ' ἓνα κερὶ θαμπὸ στὸ κεροστάτη.

Στὸ σκεβρωμένο τέμπλο του τὸ μαῦρο,
 Μιὰ Παναγία βυζαντινὴ προσμένει
 Χρόνια μέσα στὸν πόνο της τὸ λαῦρο,

Προσκυνητῆς νὰ φθάσω κάποιο δεῖλι
 Καὶ μὲ καρδιὰ τρελλὰ μετανιωμένη,
 Νανάψω τὸ σβυσμένο της κανδήλι.

XXX. ΧΙΝΟΠΩΡΟ.

Nessun maggior dolore
 Che ricordarsi del tempo felice
 Nella miseria.

DANTE (INFERNO).

Θολὴ βροχὴ στὸ τζάμι πικροστάζει
 Κι ἀχολογᾷ στὰ θάμνη τῆς βραδυᾶς,
 Ρυθμὸς βουβὸς στὸ θοῆνο ποῦ ταράζει
 Τὰ βάθη τῆς ἀνέρωτης καρδιάς.

Στὴ θλίψη κάποιας ἄρρωστης ροδιάς
 Ποῦ γέρονει στῆς αὐλῆς τῶχροδ μαράζι

Μὲ τοὺς καημοὺς τῆς τελευταίας εὐωδιάς,
Ἦ Ἄνοιξη θαρρῶ κρυφostenάζει.

Ἄντάμα μὲ τὰ φύλλα οἱ λογισμοὶ
Ἄναμεσὸ σὰς μοιραῖοι χαλασμοί,
Σέρνονται ἀπὸ μιὰ μαύρη βεβαιότη :

Ὁ Βέτερος στὸ τραγικὸ κλουβί
Νεκρὸς γλυκός, ποῦ πάνω του βουβή
Μοιρολογῶντας κρυφογέρνεις Λότη.

ΑΠΟ ΤΟ "ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ".

XII

Νάρδοι καὶ σμύρνα σκορπισμένα
Στὸ φῶς μιᾶς μέθης δροσερῆς,
Ὁ Πόθος μιᾶς καρδιάς ξερῆς
Πάλι σὰς ἔφερε σὲ μένα.

Πράσινα φίλτρα ξεχασμένα
Σὲ φιλισένιους ἀμφορεῖς,
Στὴ δίψα μιᾶς ζωῆς πικρῆς
Χεῖλη ζητοῦνε σὰς θλιμένα.

Ἄηδιασμένος τὸ ποτῆρι
Ἐψώνω σάμπως σαρκασμό,
Πρὸς τῆς ψευτιᾶς τὸ πανηγῦρι.

Μὲ περιφρόνηση μου ἐκεῖνο
Τῆς ἡδονῆς τὸ συσπασμό,
Καὶ μέσα μου ἄς λυγᾶ ἓνα κοῖνο.

XXXII. ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ.

Ὡ μοναξιά τῶν ἔρημων τῶν κάμπων μὲ τὸ φῶς
Τοῦ φεγγαριοῦ, ἀνιστόρητου μυστικισμοῦ πλημμυρα-
Στὸ σιωπηλὸ σου τὸ Ναὸ ὁ πόνος ὁ κρυφὸς
Κρούει μοτίβα παλαιὰ στὴ σκεβρωμένη λῦρα.

Καὶ στὸ παλάτι τὸ βουβὸ ἀνοίγει κάποια θύρα
Καὶ βγαίνει ρήγας δίδυμος τῆς Λύπης ἀδερφός,
Ὁ Λογισμὸς μου σὲ καημῶν νοσταλγικῶν πορφύρα,
Νὰ γείρη στὸ κιτάπι του μελλοντιστῆ σοφός.

Καὶ νὰ διαβάση πένθιμος τὰ μακρονὰ μαντὰτα
Τρομάζοντας καθὼς θὰ δῆ στὰ μάτια τοῦ σκελῆθρου,
Τὸ παγωμένο θέαμα τοῦ πεπωμένου Ὀλέθρου.

Μὰ καὶ νὰ λάμψη δλόκληρος στὸ φθάσιμο σου Μάη,
Ποῦ χαροκόπος ξένοιαστος μπροστά του θὰ περνᾷ
Ὁ ἀγαπημένος κόσμος του σὲ λουλουδένια στράτα.